

РЕШЕНИЕ

№ 5628

гр. София, 20.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5752** по описа за **2020** година докладвано от съдия Весела Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на Комисия за защита на потребителите, чрез процесуален представител адв. А. К. срещу Решение от 24.03.2020 г., постановено по НАХД № 19860/2019 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 2-ри състав, с което Наказателно постановление /НП/ № К-0049350/20.11.2018 г. на Директора на Регионална дирекция за областите С., С., К., П. и Б. към Главна дирекция „Контрол на пазара“, е отменено, в частта с която на [фирма] на основание чл. 214 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ е наложена имуществена санкция в размер на 1 000 лв., за неизпълнено правно задължение по чл. 76, т. 2 от ЗЗП.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на въззивното решение. Касаторът счита, че решаващият състав на въззивния съд погрешно е приел, че са налице съществени нарушения на процедурата по издаването на АУАН и НП. Изложено е становище за безспорна установеност на извършеното нарушение по чл. 76, т. 2 от ЗЗП. Иска се отмяна на въззивното решение и потвърждаване на наказателното постановление в частта по т. 2. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Ответникът – [фирма], не се представява и не излага становище по основателността

на касационната жалба.

Представителят на С. градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно нормата на чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Съгласно чл. 218 АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН касационната инстанция дължи проверка само на посочените в жалбата пороци на решението, като за валидността, допустимостта и съответствието с материалния закон следи и служебно.

Настоящият касационен състав намира, че оспореното решение на СРС е валидно и допустимо. Касационният състав приема, че районният съд е спазил служебното начало като за изясняване на фактическата обстановка по делото са събрани достатъчно писмени и гласни доказателства, които са обсъдени поотделно и в съвкупност. По този начин е била изяснена обективната истина и решението не почива на предположения. Съгласно данните по делото и на двете страни е дадена еднаква възможност да упражнят процесуалните си права. Не е бил нарушен принципът на състезателност в процеса.

За да отмени процесното наказателно постановление в частта по т. 2 СРС е приел, че при издаване на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като същото не отговаря на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5, предл. 2 от ЗАНН, а именно да бъде отразена датата на извършване на нарушението. Не е предоставена изчерпателно и ясно информация, в кой момент за наказващия орган е било довършено нарушението и с какво конкретно се свързват началната и крайната дати на ангажирания период. Посочено е още, че не става ясно и дали актосъставителят приема за извършено едно нарушение или твърди множество последователно реализирани такива, респективно дали претендира наличието на продължено по своята структура административно нарушение. Изложени са изводи и за наличие на нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, а именно, че изведената фактология относно нарушението не съответства на приложената спрямо него правна квалификация.

Решението е правилно.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя изводите на решаващия състав на СРС. Установеното в хода на делото нарушение на чл. 42, т. 3 и 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, действително ограничава съществено правото на защита на лицето доколкото пречатства възможността последното да разбере, в какво е обвинено и да организира адекватно защитата си. Няма спор, че последното нарушение не може да бъде отстранено в хода на водените съдебни производства. Непосочването на датата пречатства съда да провери законосъобразността на образуваното административнонаказателно производство и в частност дали са спазени давностните срокове по чл. 34 ЗАНН.

Неспазването от страна на административнонаказващия орган на изискването на

цитираните норми от ЗАНН в издаденото наказателно постановление да бъде посочено нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, води до ограничаване правото на защита на жалбоподателя, а също така прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление, доколкото районният съд в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл. 59 - 63 от ЗАНН, следва да установява съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие на жалбоподателя със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. Установяването в хода на съдебното производство на съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение предполага неговата индивидуализация съобразно всички изисквания на чл. 57 от ЗАНН.

В конкретния казус, както в процесното НП, така и в АУАН, са описани като иззети от контролните органи три отделни фактури, отразяващи извършени доставки и от които е видно, че стоката не е идентифицирана, но в различни периоди, а именно: 10.07.2018 г., 28.06.2018 г. и 22.06.2018 г., а е посочено, че извършеното нарушение е едно. Съгласно разпоредбата на чл. 18 от ЗАНН, когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. Следователно в случая се касае за три отделни нарушения, и остава неясно административният орган за кое от трите нарушения точно е ангажирал отговорността на жалбоподателя и му е наложил административно наказание.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че решението на СРС е правилно и като такова следва да бъде оставено в сила. Не се констатира наличието на касационни основания по смисъла на чл.348, ал. 1 от НПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XVII –ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 24.03.2020 г., постановено по НАХД № 19860/2019 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 2-ри състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.